

Štejnorošte besede

2 ✓

leto VIII.

1977/78



Č E B I B I L Š E C I C I B A N

Skakal bi po trati, izdeloval razne igračke, pel in gledal slikanice. Mirko Dolinšek

Obmetovala bi se z igračami in se mi ne bi bilo treba učiti, saj je učenje dolgočasno. Mari Krnc

Samo igrala bi se z otroki. Brigita Kumer

Šla bi v cirkus delat akrobacije. Damjana Zupčan

Brez skrbi bi lahko tekala okoli hiše in se igrala. Mari Grčar

Veliko bi se sprehajala po gozdu in nabirala gozdne cvetice. Mimi Lamovšek

Samo igrala bi se, risala ter gledala risanke. Betka Možina

Spomladi, ko cveto zvončki in trobentice, bi vedno čepela na sosedovem travniku ter nabirala rožice. Zvonka Tišina

V šoli bi se boljše učila, da bi imela na koncu odličen uspeh. Irena Prah

Sestavil bi maketo železnice. Boštjan Zgonc

Potepal bi se; pregledal bi vsak kotiček in potlej našel prostor, ki bi bil samo moj. Tine Mejaš

Vedno bi se igral, zabaval in nagajal staršem ter drugim. Edi Zavrl

Igrala bi se z vrstniki, gledala slikanice in poskušala pisati. Bilo bi lepo, ker ne bi imela nobenih skrbi za šolo. Mihaela Gregl

Zjutraj bi dolgo spala. Danica Lamovšek

Če bi bil še ciciban, bi se potem, ko bi začel hoditi v šolo, boljše učil, kot se zdaj. Dušan Vidmar



K O S E M B I L A Š E C I C I B A N

Ko sem bila še ciciban,sem se večkrat igrala. Imela sem punčko Metko. Šivala sem ji oblekice in hlače.

Nekega dne sem šla k prijateljici Mimi in videla,kako je skrbela za punčko. Imela je majhno kuhinjo in posteljico za punčko. Za posodo je imela škatlice raznih konzerv. Ko je skuhala krompirjevo juho,je pitala svojo punčko. Nato je pomila posodo in preoblekla punčko. Oprala je še oblekice in jih dala sušit. Nekaj časa sva se še igrali,potem pa sem morala domov. Doma sem vse povedala mami in jo prosila za škatlice. Na podstrešju sem naredila svoje stanovanje. Punčko sem večkrat preoblekla.

Ko je prišel čas za v šolo,sem vse igrače pospravila.

Milena Bartolj,5. razred

Ko sem bila še majhna,me je varovala babica. Nekega dne sem se ji skrila v zelenjavni vrt za zelnato glavo. Ker sem bila oblečena v zelenem,me ni opazila. Iskala me je vsepovsod in me je klicala. Nisem se oglasila. V zelenjavni vrt pa ni pogledala. Ko je kuhala kosilo,je šla v vrt po peteršilj. Takrat me je zagledala. Nekaj časa se je jezila,potem pa se je zasmejala in se čudila,da me ni videla.

Slavka Kovač,5. razred

Rada sem se igrala z medvedki in punčkami. Nikdar mi ni prišlo na misel,da bi se potepala. Kadar sem šla ven,sem šla z očkom in mamico. Najbolj vesela sem bila,kadar smo šli nabirat spomladanske cvetlice.

Največ veselja je bilo,ko smo dobili sestrico Tadejo. S tem pa je prišla tudi moja nevoščljivost. Kadar se je Tadeja vozila z vozičkom,sem se jokala,da bi se še jaz rada peljala. Ta želja se mi ni uresničila.

Ko sem bila stara pet let,so me začele zanimati črke,napisane na spomenikih na pokoplišču. Ko sem vse spoznala,sem se sama začela učiti brati. Tako sem že pred vstopom v šolo gladko brala.

Danjana Zupan,5. razred

Leta, ko sem bila še ciciban, mi niso ostala dobro v spominu; nekaj dogodkov pa sem si le zaponhila.

Spomnim se, da smo nekega dne ati, sestra in jaz skrivali copato. Nekaj časa sem jo skrivala tudi jaz. Ko je bil na vrsti ati, jo je skrtil v univalnik. Ko sem jo našla, sem jo nekaj časa gledala, nato pa sem zavpila: "Še aprjen je!" To naj bi pomenilo, da je copata obrnjena.

Kasneje, ko sem hodil v šolo, sem bila zelo jezikava in nagajiva ter taka kot "bagerjček".

Ko sedaj gledam slike, ko sem bila še ciciban, se mi zdi, da to nisem jaz.

Mimi Lamovšek, 6. razred

Ko sem bila še ciciban, sem počenjala razne vragolije. Tudi drugim sem nagajala.

Velikokrat je prišla k meni sosedova Joži; skupaj pri meni sva se igrali. Večkrat pa sva šli tudi v gozd. Pozimi sva se hodili sankat na bližnji hrib. Večkrat sva se skregali in tudi stopli, a kmalu sva bili spet prijateljski. Kadar sva se šli sankat, sva prišli domov čisto mokri.

Leta, ko sem bila še ciciban, so že minila, a če bi se vrnila, bi bila zelo vesela.

Alenka Kotar, 6. razred



MOJA NAJLJUBŠA IGRA

Ne morem se odločiti, katera je moja najljubša igra. Z veseljem igram človek, ne jezi se, domino, karte, šah, badminton, med dvema ognjema, rokomet in še več drugih iger. Morda pa imam le malo raje od drugih igr badminton.

Igrava se s sestro. Mestra velikokrat zgubi. To igro se igrava v nedeljo po kosilu, ko ponijeva posodo. Igrat se greva za eno uro, zatem pa se pripraviva za šolo. Badminton mi je kupil očka, ko sem imela rojstni dan. Ta igra mi je najljubša zato, ker je to moja igrača in sem pri igranju velikokrat uspešna.

Štefka Golob, 6. razred

Že od malega se zelo rada igram. Najraje se igram igrico človek, ne jezi se.

Največkrat se igrava to igro s sestro in to ob sobotah zvečer. Najraje si zberem figure modre barve. Včasih mi sestra, ko znaga, na koncu igre pove, da je goljufala. Ko pa igrava z atijem, ga premagam, čeprav ne dobivam šestice. Pri igri se tudi razjezim, posebno če mi soigralec spodbi je figure.

Poleg te igre imam rada tudi domino.

Nini Lamovšek, 6. razred

Ko sem bila majhna, sem zelo rada igrala gnilo jajce. Igrala sem se največkrat s sošolkami, včasih tudi doma s sestricama ali v šoli pri telovadbi. S sošolkami sem se igrala skoraj vsak dan. Največkrat sem začela jaz metati. Kadar sem bila gnilo jajce, sem se začela jokati. Tovarišica me je vprašala, zakaj jočem. Odgovorila sem: "Zato, ker mi govorijo, da sem gnilo jajce."

Brigita Kumer, 5. razred



I G R A Č A , K I S E M J O S A M N A R E D I L

Ko sem bil v tretjem razredu, sem naredil igračko, iz želoda je bila. Ata mi je pokazal, kako se naredi. Ker se mi je zdelo čisto preprosto, sem se odločil, da jo bom naredil. Šel sem v gozd po želod. Od želoda sem odstranil kapice. Z zobotrebcom sem zabodel v želode. Kmalu je bila igračka podobna pajacu. Treba je bilo narediti še roke in noge. Ko sem zabodel zobotrebec, se je želod preklal. Dati sem moral drugega. Končno se mi je posrečilo, da ga nisem več predrl, ker sem z nožem napravil luknjo. Ko sem pokazal to igračko staršem, so me pohvalili. Z njo se nisem veliko igral. Ko je prišla teta iz Ljubljane, sem ji jo dal.

Mirko Dolinšek, 5. razred

To je bila drglica. Naredila sem jo predlanskin. Za ta izdelek sem se odločila zato, ker so bile počitnice. Uspela mi je tako, kot sem si jo zamislila. Vsi so rekli, da je lepa, ker je imela lepo vetrnico in je bila velika. Z njo sem se igrala le jaz, ker je bila le moja.

Žal je niman več, ker mi jo je zgrizel pes Tarzan.

Mari Krnc, 5. razred

Prvo igračo sem naredila, ko sem bila stara šest let. Mama mi je kupila punčko. Bila sem je zelo vesela, a hkrati žalostna, ker ni imela oblekice. Mami sem rekla, če bi jo ona naredila, a mi je odgovorila, naj jo kar sama, ker ona nima časa. Mami mi je dala rdečo in rumeno blago. Začela sem delati najprej oblekico. Mamo mi je pomagala tudi mama. Krilo sem naredila rdečo, bluzo pa rumeno. S punčko se je potem igrala tudi moja mlajša sestra Ovetka, ki pa je oblekico že raztrgala, krilo in bluzo pa ima punčka še zdaj. Imam jo na nočni omarici.

Brigita Kumer, 5. razred

Nekega dne sem videla pri sestrični, da je naredila iz lepenke in jogurtovih lončkov lutke.

Take lutke sem naredila potem doma tudi jaz. Naredila sem volka, lisico, petelina in druge lutke. Ker so mi bile všeč, sem vzela knjigo Zverinice iz Rezije ter poiskala tako zgodbo, kjer so nastopale osebe, ki sem jih naredila kot lutke. S sestrico Tadejo sem tisto zgodbico zaigrala in mi je bila všeč, zato sem se z lutkami vsak dan igrala.

Na žalost teh igrač, ki sem jih sama naredila, nimam več, vendar se jih večkrat spominim.

Danjana Zuapn, 5. razred

Med zimskimi počitnicami v drugem razredu sem napravila punčko. S to igračo sem se šla na sneg sankat. Ko sem bila že večja, se nisem več tako rada igrala z njo in sem jo kar zapustila. Ko je moja mlajša sestra zrasla, sem jo dala njej. Te igrače nimam več, ker jo je sestra že raztrgala.

Štefka Golob, 6. razred

Prva igrača, ki sem jo naredila, je bila punčka iz slame, povezana s šibo. Naredila sem ji še nekaj oblekic. Drugi so se mi smejali, ker sem jo imela tako rada. Kmalu je staro punčko zamenjala nova, prinesla jo je teta, zato sem staro vrgla na gnoj, saj sama res nisem mogla narediti tako lepe.

Mari Určar, 6. razred

Rada sem se igrala s punčkami in jim šivala oblekice. S prijateljico Joži sva večkrat šivali. Potrebna je bila samo krpica in škarje. S škarjami sva izrezali v krpico dve luknji in jopica je bila že gotova. Da sva punčki sešili krilce, pa sva se malo bolj namučili. Krpico je bilo treba sešiti. Ko je bilo vse narejeno, sva se oddahnili. Teh krilc in jopic nimam več, ker sem jih kmalu izgubila, takrat pa so moja punčkam dobro služile.

Alenka Kotar, 6. razred

Ko sem hodila v prvi razred, sem naredila pajaca iz blaga in slame.

Imela sem medveda, ki je bil že star, saj ga je imela že sestra, ko je bila majhna. Nekega dne pa sem opazila, da mu iz roke leze slama. Takrat sem se odločila, da bom naredila pajaca iz blaga. Za telo tega pajaca sem uporabila slamo. Ker se mi pajac ni dobro posrečil, ni ga je mama malo popravila. Temu pajacu sem dala ime Robi. Stara mama me je za delo pohvalila, ati pa mi je rekel, da je podoben meni. V igračo se je igrala tudi naša muca, zdaj jo pa nimam več, ker sem jo zažgala.

Mini Lenovšek, 6. razred

Nastala je lutka v obliki punčke. Najraje sem se igrala s to punčko in si mislila, da je igračka, ki sem jo sama naredila, najlepša. Za to igračko so zvedeli tudi drugi otroci in so prišli k meni igrati. Potem smo se sprli, nekdo pa mi je vzel punčko in jo raztrgal, a krpe so ni ostale vse do danes in jih imam shranjene v vrečki. Večkrat jih pogledam in se spominjam svoje igračke.

Branka Lukok, 6. razred

Ko sem bila še majhna, sem se odločila, da bom naredila oblekico za punčko. Ker sem imela samo glavico, sem hitro naredila oblekico in okrog vratu sem jo povezala s trakom.

Ker je bilo moja lutka končana, sem se začela takoj igrati. Ena oblekica pa je bila premalo, zato sem jih naredila še nekaj. Ko je mama to videla, je rekla, da mi ne bo treba več kupovati novih punčk, ker jih imam sama preurediti.

Na žalost pa lutke nimam več, ker mi jo je raztrgala sestra, takoj ko jo je dobila v roko.

Betka Hožina, 6. razred

Ko je muca dobila mladičko, sem naredila iz krpic žogo. Želela sem, da bi se potem muca igrala z njo. Uspela ni je še kar dobro, ker je bila tudi sestra zelo vesela, ko jo je zagledala. Z njo se je igrala tudi sosedova muca. Danes pa je nimam več, ker se je pri sosedovih izgubila.

Erika Škarja, 6. razred

Bila sem še majhna, ko sem videla mlajšega brata, kako je modeliral iz gline. Tudi jaz sem si želela to delati. Zato sem nekega dne poleg našega potoka nabrala glino. Nekaj časa sem glino muncala, potem pa sem delala iz nje skodelice, punčke in nazadnje sem naredila še tovornjak. Te igrače so se mi toliko priljubile, da sem se toliko časa vrtela okoli njih, da sem jih uničila. Potem me je nekega dne mlajši brat peljal v sobo, kjer je bil na tleh tovornjak, ki ga je morda naredil v šoli pri tehničnem pouku. Bil je modre barve in kolesa so se vrtela. Na njem sem vozila igrače.

Kmalu pa se je tovornjak uničil, kot se je moj iz gline. Teh dveh igrač se tako živo sponinjam, da ju imam še vedno pred očmi.

Zvonka Tišina, 6. razred

Sklenila sem, da bom poskušala narediti punčko iz cunj. Naredila sem ji glavico, potem pa tudi trup. Ko sem pokazala svoj izdelek mami, me je pohvalila, rekla pa mi je tudi, da jo moram drugič vprašati, katere kose blaga lahko vzamem. Na svoj izdelek sem bila ponosna. S punčko sem se dolgo igrala. Inela sem jo rada.

Irena Prah, 7. razred

Prva igrača, ki sem jo naredil, je bila hokejka, ko sem gledal hokejsko tekmo Švedska:ČSSR. Med tekmo sem si zamislil, da bi lahko otroci imeli prvenstvo v hokeju. Po tekmi sem šel k prijatelju Zmagu in mu povedal, kaj mislim. Tudi on je bil zato, kajti on je že imel narejeno hokejko. Hitro sem se lotil dela. Potem, ko so prijatelji videli, kaj sem naredil, so se tudi Janez, Jože in Peter odločili, da jo bodo naredili. Imeli smo dva kluba. Na tekmah pa sem hokejko zlomil.

Boštjan Zgonc, 7. razred

Nekoga dne je morala starejša sestra narediti za domačo nalogo škatlico iz kartona. Tudi mene je zanimalo, kako ji bo to uspelo. Ves čas sem gledala, kako je sestavljala škatlico in zdelo se mi je, da bi jo lahko tudi jaz naredila. Naslednjega dne sem iz kartona, podobno kakor sestra, izrezala nekakšen plašč škatlice. Z lepilom sem jo nato poskušala zlepiti. To mi je nekoliko seveda uspelo. Ko sem jo pokazala sestri, se mi je nasmehnila, vzela škatlico v roko in mi jo popravila. Oče in mama pa sta me pohvalila, da sem jo dobro naredila. Bila sem zelo ponosna na svojo škatlico in postala je moja igrača. Vanjo sem spravljala razne majhne stvari. Čeprav sem nanjo zelo pazila, pa se mi je kdalu raztrgala. Tako so mi ostale samo reči, ki sem jih spravljala vanjo.

Mihaela Gregl, 8. razred

Bila sem še ciciban. Nekoga dne sem prelistavala knjigo in zagledala, da je nekdo izdelal igračo - konja. Porodila se mi je misel, da bi tudi jaz kaj takega naredila. Začela sem pre mišljevati, kako bi naredila takega konja, a se mi je zdelo, da ga ne bom z nala. Vzela pa sem okroglo, majhno, leseno ploščo in nekaj zamaškov od steklenic. Nalepila sem jih na ploščo, še prej pa sem jih pobarvala z različnimi barvami. S to igračo sem se zelo rada igrala in sestra mi je bila velikokrat nevoščljiva in se je tudi sama spravila delat take igrače, a je ni znala narediti. To igračo je marsikdo pohvalil in še sedaj jo imam, a le za okras, ne več za igranje.

Danica Manovšek, 8. razred

Igrače sem delal iz razbite opoke, kamenja in ilovice, ki sem jo oblikoval. Kupljenih igrač nisem nikoli imel.

Nekega dne je začel brat graditi hišo. Nisem hotel ostati slabši od njega. Na desko sem postavljajl bruno na bruno. Bruna so bila iz ilovice Po pičlem dnevju gradnje je imela hiša zunanje in pregradne stene; imela je tudi ena vrata, ni pa imela vrat skozi pregradne stene. Zatem sem ji naredil še ploščo. Hiša je bila nared. Ko pa sem hotel pogledati v vse sobe, nisem mogel, zato sem ploščo ponovno odstranil. V vsako sobo sem dal nekaj: tu kos žice, tam paličico ali pa sem iz bruna naredil človeka in ga vtaknil v sobice.

Tako sem se dolgo zanotil ob svoji gradnji.

Tine Nejač, 8. razred

Ko sem bil star sedem let, sem naredil leseno puško. Za to sem se odločil, ker so prišli k meni prijatelji in so rekli, če bi se šel igrat z njimi vojake, j z pa nisem imel puške. V oni uri sem naredil bolj slabo leseno puško, saj sem moral pohiteti, da se ne bi šli prijatelji brez mene igrat. S puško sem se igral samo jaz, saj so drugi imeli svoje puške. Vendar pa je še dolgo od tega, od kar je puška končala v peči.

Dušan Vidmar, 8. razred

Togo iz braga sem naredil, ko sem hodil v četrti razred. Tistega leta je bilo svetovno prvenstvo v nogometu in sem sanjal o tem, kako bi jaz igral nogomet. Zato sem jo naredil in meni se je zdela zelo dobra. Drugi se jo skritizirali, zato pa nisem pustil nikomur, da bi se igral z njo.

Po hudih in vnetih udarcih sem jo raztrgal in do kraja uničil, zato je sedaj nimam več.

Edi Zavrl, 8. razred



S P O M I N I Z P R E D Ć O L S K I H L E T

Imela sem pet let. Hodila sem za hišo ob potoku. Kar zagledam že čisto ob vodi lepe zvončke. Hotela sem jih nabrati. Imela sem jih že volik šopek, ko sem se stezala še za zadnjim, ki je bil zelo lep. Kar na lepem mi je spodrsnilo in padla sem v vodo. V strahu sem spustila zvončke, da so odplavali po vodi. Na ves glas sem začela kričati, da se je mama ustrašila, kaj je. Potegnila me je iz vode in me odnesla na toplo, da me je preoblekla. Potem dolgo nisem smela hoditi za hišo ob potoku.

Jelka Gregorčič, 6. razred

Najbolj se spominjam nekega žinskega dne, ko sem se drsala na našem gnojniku, kjer je bil led.

Mama me je toplo oblekla in šla sem se na led drsat. Drsala sem se gor in dol, kar naenkrat pa sem zaslišala škripanje pod nogami. Udril se je led in padla sem v gnojnico. Začela sem klicati mamo, ki je takoj pritekla, ter me z vso silo izvlekla izpod ledu. Bila sem umazana, zato me je mama kar najhitreje slekla in me hitro skopala. Drgnila me je tako močno, da ne bi smrdela, da sem bila vsa rdeča.

Od todaj se nisem šla več drsat, posebno še ne na gnojnik, ker me je še od takrat strah.

Lilijana Lamovšek, 6. razred

U T R I N K I

Moje otroštvo je bilo srečno in zanimivo, kajti doma sem na kmetih, kjer se nisem nikoli dolgočasil.

V družini sem najmlajši izmed petih otrok, vendar zaradi tega nisem razvajen. Rad sem se igral s prijatelji, vendar sem moral pomagati tudi staršem. Vesel sem bil vsakega letnega časa, pa naj je bila to pomlad, poletje, jesen ali zima. Vsak letni čas je prinesel nove radosti in opravila. Spomladi sem rad nabiral trobentice, teloh in zvončke, saj so bile to prve ptice spomladi. Rad sem opazoval tudi cvetočo češnjo pred hišo, saj je bilo na njej vedno veliko čebel, ki so nabirale med. Poleti je bilo prijetno, ker so bili tudi moji bratje doma in sem se z njimi lahko več igral. Hodili smo se kopat v bližnji potok, pomagali pa smo tudi staršem pri spravilu sena in drugih opravilih. Kadar smo spravljali seno, sem moral paziti vole, ker sem bil najmanjši, kar pa ni bilo nič kaj prijetno, ker so vole pikali obadi in so bili nemirni. Za poletjem pa je prišla jesen in tudi moj najlepši letni čas. Takrat sem doživel veliko zanimivega. Z bratom in sosedovimi otroki smo pasli živino in se obenem igrali. Če je bila živina mirna, je bilo res prijetno na paši. Igrali smo se nogomet in med dvema ognjema, večkrat pa smo zakurili tudi ogenj. Takrat je bilo najlepše. Pekli smo krompir, koruzo ali kostanj in se okoli ognja igrali. Prijetno je bilo tudi na trgatvi, ko smo se lahko do sitega najedli grozdja. Ker sem bil še majhen, sem bil pri vsakem nekaj časa, moral pa sem pobirati tudi jagode. Zelo rad sem ličkal kožuzo, kajti pri nas se je vedno zbralo veliko sosedov in je bilo na ličkanju vedno veselo. Pri ličkanju sem včasih zadremal, vendar nisem hotel iti spat, dokler nismo končali. Ko pa se je bližala zima, sem si vedno želel, da bi zapadlo veliko snega. Kadar je bilo dovolj snega, so prišli k nam tudi drugi otroci in smo se dolgo časa sankali. Po sankanju pa je bilo najbolj prijetno iti na peč, kjer sem se ves promražen dobro ogrel.

Zdaj pa imam že veliko več skrbi in tudi nise več tako prost. Imel sem lepo otroštvo, moti me le to, ker imam govorno napako ter ne morem vedno vsega povedati, kar mislim. Upam, da bom tudi to lahko popravil in potem bom res srečen.

Franci Ramovš, 8. razred

U T R I N K I I Z O T R O Š T V A

Na svet sem prijokal marca 1963. leta na Ptuju in že od vsega začetka sem rad tako kričal, kakor danes rad govorim. Bil sem prvi otrok v družini, zato se je v začetku ves svet vrtel okoli mene in ko sem malce zrasel, mi je to zelo prijalo.

Potem pa sem dobil sestrico in pozornost do mene je splahnela, zato sem postal na sestrico ljubosumen, saj mi je bila konkurent. Da bi pozornost obrnil nase, sem začel lagati, da sem celo sam sebi verjel in so se mi zato vsi smejali, le mamó je skrbelo, kaj bo z mano, ko bom začel hoditi v šolo.

No, kmalu sem ugotovil, da tudi laži nič ne spremenijo položaja, le poslabšajo ga, zato sem svojo skrb posvetil našim kokošim in mačku. Začel sem raziskovati hišo, v kateri smo živeli, in njeno okolico. Ugotovil sem, da na podstrežju niso bili strahovi, ampak je imela naša mačka mlade. Bal sem se le višine in kleti, v kateri je bilo vedno temno. Spoznal sem se tudi s šolarji iz bližnje šole in sovrstniki iz sosesčine. Izbral sem si vedno nekaj let starejše prijatelje in skupaj z njimi ušpičil marsikatero neumnost in mami prizadejal nemalo skrbi. Najbolj sem se navezal na štiri leta starejšega Draga in kadar me je zelo razjezil, sem mu rekel: "Drago, lezi, da te vržem!"

Po selitvi na Študenec sem začel obiskovati prvi razred. V začetku sem šolo sovražil, saj se mi ni dalo učiti, pa tudi prijateljev nisem imel. Toda sčasoma sem se navadil na učenje in si nabral prijateljev. Takrat sem se navadil brati stripe, saj je bilo gledanje mnogo bolj zabavno kot branje dolgih stavkov v knjigi.

V času akcije nabiranja polžev sem bil v drugem razredu. Za zabavo se nas je nekaj zmenilo, da bomo šli nabirat polže. Jožek, ki je šel z nami, je rekel, da ve za sotesko v bližini, kjer je veliko polžev, zato smo ga določili za vodjo. V soteski je bilo temno in mi smo ob potoku, ki je tekkel po njej, nabirali polže in sploh nismo opazili, da se je stemnilo. Ko smo prišli iz soteske, smo ugotovili, da smo prišli do Šave, ki je od vasí oddaljena kar nekaj kilometrov in da je že pozno ponoči. Nazaj smo se vr-

nili šele okoli polnoči. Doma je bila mama zelo vesela moje vrnitve in povedala, da so nas očetje šli iskat. Kadar smo pozneje v razredu omenili ta dogodek, je bilo Jožku vedno zelo nerodno.

Takrat sem doživel svojo prvo ljubezen. Deklici je bilo ime Rosanda in že to nenavadno ime mi je bilo strašno všeč. Toda nika- kor nisem znal z njo vzpostaviti stika in če se je pogovarjala z mano, sem bil trd kot kamen in nisem spravil niti besede, čeprav sem bil drugače najbolj glasen. Doma sem ure in ure vadil, kako se bom z njo pogovarjal ali jo ogovoril. Toda s koncem pouka je bilo tudi ljubezni konec.

Tudi v Šentrupertu sem se kmalu spoprijateljil s sošolci, posebno sem se navezal na Tinčka, toda za pravega Šentrupercana me prijatelji niso nikoli sprejeli. Tu sem se močno navezal na knjige in ata mi je včasih rekel knjižni molj. Pouk mi ni več delal težav in začel sem se ukvarjati s športom.

Tako sem pririnish do osmega razreda. Učenja imam veliko, toda še vedno mi ostane dovolj časa. Na sestro nisem več ljubosumen in tudi pred dekletimi nisem več tako srašežljiv in neroden kot nekoč.

Miran Šiško, 8. razred



K N J I G A

Pri sosedovih sem dobila precej staro knjigo - še iz časov Avstro-ogrške monarhije.

Knjiga, ki je šolski učbenik, ima trde platnice, ki so že porjavjele; na platnicah piše:

Četrto berilo

Velja 1 krono 20 vinarjev

Na Dunaju

V cesarski kraljevi zalogi šolskih knjig.

Zgoraj je tudi slika dunajskega grba in sled žiga. Knjiga je precej debela. Ima 270 strani, vendar jia je mnogo že izpadlo. Učbenik je služil za branje v četrtem razredu. Deli se na 153 poglavij, nekatera pa se še delijo na manjše enote. Nekaj naslovov večjih poglavij: Nikolaj Kopernik, Koledar, Košnja, Veseli pastir, Kovaštvo, Kovaška (Ni moža ga nad kovača, prosto svoj obraz obrača...), Severni jelen in lama... Pesni so napisane tako, da se vsak verz začneja z velike začetnico. Jezik je precej podoben sedanjemu, vendar je več narečja.

Čeprav je knjiga stara, je še kar zanimiva za branje.

Kristina Hajcen, 7. razred

Naša vas ni zelo velika, toda imamo nekaj, s čimer se še kakšna velika vas ne more hvaliti. To je muzej, ki je last Leopolda Kozlevčarja. V muzeju ima zelo veliko stvari: slik na steklu, luči, rimski denar porcelan, stare kipe, zbirko starih ključev, Trubarjev ciberij, knjige in drugo.

Ko smo ga obiskali trije člani novinarskega kroška, smo se največ pogovarjali o knjigah. Najstarejša knjiga, ki jo ima v muzeju, je nemško-latinski slovar. Je iz leta 1682, torej je star 296 let. Največ knjig ima iz 18. stoletja. Te so skoraj vse pisane v stari slovenščini. Knjige imo razstavljene na mizi, največ pa jih imo v omari. Med knjigami na mizi ima stare pisarnice, delo slikarja Layerja, ki je živel v Kranju.

Ima tudi zelo velike starih ur. Med njimi je tudi taka, da izvaja glasbo, če jo naviješ.

Predmeti iz tega muzeja pričajo, kako so ljudje včasih živeli.

Alenka Kotar, 6. razred

Zelo rada rešujem križanke. Najbolj so mi všeč tiste v Pionirskem listu. Vendar pa na uredništvo še nikoli nisem poslala rešene križanke.

Pred približno pol leta je ati prinesel domov tovarniško glasilo TRIMO. Tudi tu je bila križanka. Takoj sem jo začela reševati. Približno polovico sem jo rešila sama, ostalo pa mi je pomagal ati. Drugi dan sem križanko izrezala in jo poslala v tovarno TRIMO. Čez mesec dni sem dobila za nagrado knjigo, ki jo je napisal Karel Leskovec in ima naslov Nevarni koraki; vezana je v platno.

Knjige sem bila zelo vesela in jo hranim na knjižni polici za sponin.

Alenka Kotar, 6. razred

Ko sem bila stara pet let, sem dobila za dedka kroza knjigo Brundo na gugalnici. Te knjige sem bila zelo vesela. Ker je slikanica in ima malo besedila, jo še vedno rada prelistam in preberem. Takrat sem prvič dobila za darilo knjigo.

Upam, da bom še kdaj dobila kakšno knjigo, saj zelo rada berem.

Jožica Božina, 3. razred

Nekega večera sem šla zgodaj spat. Ker mi ni bilo za spanje, sem vzela knjigo Lukec in njegov škorec, ki jo je napisal France Bevk. Začela sem brati. Ko sem se utrudila in sem bila že zaspana, sem knjigo odložila in pogledala, koliko strani sem prebrala. Bilo jih je približno 50. Potem sem knjigo zaprla in sem jo naslednje jutro prebrala do konca.

Bila mi je zelo všeč.

Anka Rugelj, 3. razred

V prostem času rada berem. Najraje berem tiste knjige, ki opisujejo dogodke iz vojne. Z njimi si krajšam čas. Kadar berem knjigo, sem tako zatopljena, da ne slišim naminega klica.

Kadar je knjiga dovolj zanimiva, moram glasno brati, da slišita tudi bratec in sestra.

Ker nimam knjig doma, je dobro, da imamo v šoli knjižnico.

Renata Žago, 3. razred

TUDI UČBENIK JE KNJIGA

Letos smo v sedmem razredu dobili za slovenski jezik nov učbenik z naslovom Naš jezik. Knjiga je prirejena po učnem programu za sedmi razred.

Napisal jo je profesor France Jagar. Bili smo zelo ponosni, ko smo zvedeli, da je ta profesor poučeval tudi na naši šoli. Učbenik obsega 122 strani. Deli se na tri glavna poglavja: Skladnja, Oblikoslovje, Sporočanje. Ta se delijo na manjše enote. Snov je najprej razložena s primeri, na koncu so naloge za utrjevanje snovi. V učbeniku so tudi ilustracije. Edino, kar je "narobe", je to, da bi bili odgovori lahko na koncu poglavja, ne pa že ob strani, ker se ti tako ne ljubi preveč misliti.

Šicer pa je v primerjavi s starim učbenikom novi učbenik zares dobra knjiga, saj je v starem učbeniku Stanke Bunca Spoznavajmo slovenski jezik snov za vse višje razrede pomočana med sabo in si z njim ob novem učnem načrtu nismo mogli dosti pomagati. Z novim učbenikom smo v našem razredu še kar zadovoljni in upam, da se bomo iz njega veliko naučili.

Kristina Hajcen, 7. razred

T E B I , O T O N Ž U P A N Č I Č ,

K E R S I Z N A L Z A P E T I ,
D A O D M E V A T V O J A P E S E M
V S R C I H V S E H R O D O V I !

Če bi bil še ciciban
Ko sem bila še ciciban
Moja najljubša igra
Igrača, ki sem jo sam naredil
Spomin iz predšolskih let
Utrinki iz otroštva
Knjiga

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO NOVINARSKEGA KROGA OSNOVNE ŠOLE BENTRUPERT

Šolsko leto 1977/78 leto VIII. številka 2

Likovne priloge so pod vodstvom mentorice I. Konestabo naredile Mari Grčar, Lenka Kotar, Danica Lanovšek, Mojca Lokar in Erika Škarja

Uredniški odbor: Danjana Zupan, Mini Lanovšek,
Andreja Urbič, Kristina Hajcen, Miran Biško in
Mihaela Gregl